

søgelse; det var det, Spørgsmaalet da stod paa. Og naar nu det oplyses, at det skulde være en Ændring, som det radikale Parti allerede foreslog ved Udvalgsbehandlingsens Begyndelse, virker det ogsaa paa mig som en endog meget stor Overraskelse, idet der paa det Tidspunkt overhovedet ikke var Tale om at gaa den Vej; det kom først frem, da vi saa de Oplysninger, vi nu har faaet.

Jeg gaar dernæst over til at se paa selve den Sag, der her foreligger. Den højtærede Statsminister siger — Folketings-tidenden Sp. 71 — jeg synes, næsten med lidt Bitterhed i Tonen —: „Det er beklageligt, at derved nye Penge er kommet i Vanskeligheder. Men jeg synes unægtelig, at man dog maa opfatte det skete som et hæderligt Forsøg paa at hjælpe Banken over Vanskelighederne, som altsaa paa det Tidspunkt af den ansvarlige skønnedes at være af det Omfang, som her er nævnt“. Ja, det er rigtigt, det var et hæderligt Forsøg; men hvorfor vil den højtærede Statsminister ikke anvende en lignende Betragtning overfor de Ministerier, som har haft med tidligere Bankrekonstruktioner at gøre? Da hørte man ikke den højtærede Statsminister sige, at det var et „hæderligt Forsøg“, og overfor den nye Bestyrelse, som traadte til, da Ulykken svævede over Hovedet, har vi heller ikke hørt den højtærede Statsminister sige, at det var dog et „hæderligt Forsøg“, der dér blev gjort af Folk, som uden nogen som helst økonomisk Fordel, ganske gratis, var gaaet ind i dette Arbejde. Ogsaa dér kunde man dog godt sige, at det var et „hæderligt Forsøg“, men dér er der ikke noget, der hedder „hæderligt Forsøg“, dér kommer man med Antydninger om kriminel Undersøgelse, eller hvad det nu hedder. Jeg vil nu straks sige, at jeg ikke paa nogen Maade er i Tvivl om, at den højtærede Statsministers Formaal med hans Optræden i Januar—Marts har været godt, hvad enten den nu, som det angives, har været bestemt af Hensyn til Valutaordningen eller af Hensyn til Samfundet i al Almindelighed. Jeg er ikke i Tvivl om, at Formaalene har været godt, og det samme synes jeg, den højtærede Statsminister ogsaa maatte kunne indrømme overfor andre. Men Spørgsmaalet er, om de Midler og Veje, som den højtærede Statsminister og eventuelt den senere Bestyrelse valgte, har været gode eller daarlige, om det er en heldig eller uheldig Vej, man er gaaet, om den har været forsvarlig eller uforsvarlig, og om man derved er kommet til at tilføje Skade, selyfølgelig uden at have tilsigtet det. Det er det, vi skal under-

søge, om det har været de rigtige Veje, om det har været heldige Veje, om det har været forsvarlige Veje. Jeg for mit Vedkommende maa straks sige, at jeg mener ikke, den Vej, den højtærede Statsminister gik i Januar—Marts Maaned, var heldig eller forsvarlig. Jeg mener, man har tilføjet Banken Dødsstødet ved at gaa den Vej, idet man derved umuliggjorde ethvert senere Forsøg paa Genrejsning. Det kan man jo først overskue nu bagefter; nu kan man se, hvilken Skade der er gjort, men alle de Momenter, der forelaa, var jo hverken de ærede Medlemmer eller mig bekendt paa det Tidspunkt.

Jeg vil saa gaa over til at se paa Rekonstruktionen i Januar—Marts Maaned. Jeg ved, og det ved vi jo alle fra Udvalget, at Ordet „Rekonstruktion“ om det, der skete i Januar, vil den højtærede Minister ikke høre Tale om; han vil snarere høre Tale om „Sanering“ eller „Hjælpeaktion“ eller lignende. Der har overhovedet ikke været Tale om Rekonstruktion, siger der. Vi husker nu de bevægede Scener, som fandt Sted i Anledning af, at vi drøftede det Spørgsmaal. Dertil maa jeg nu sige, at man skal efter min Mening ikke hænge sig i Ordene Rekonstruktion, Sanering eller Hjælpeaktion. Hvilket Ord man bruger, er efter min Mening fuldstændig ligegyldigt. Spørgsmaalet er: har der været Tale om en mere eller mindre omfattende Støtteaktion? Det er det, Spørgsmaalet drejer sig om. Jeg mener, at det er givet, at der har været Tale om en omfattende Støtteaktion. Det kan vi ikke komme udenom. Der maa have været Tale om en større eller mindre Hjælpeaktion. Selve de Udtalelser, Bankinspektøren har brugt, kan kun forstaaes ud fra den Forudsætning. Det hedder i Bilag II, Punkt 1: „Under de paafølgende Forhandlinger imellem Banktilsynet, Banken, Nationalbanken og Erhvervsministeren fremhævede Bankinspektøren som ønskeligt, at der i Stedet for en Rekonstruktion af Banken foretoges en Sanering alene af det nævnte Engagement med Mælke-Eksporten“. Jeg mener, at det dermed er givet, at der maa have været Tale om en større eller mindre Hjælpeaktion. Det fremgaar ogsaa af et Interview med en af de øvrige Deltagere i Planen, nemlig Nationalbankdirektør Green, idet han udtrykkelig i det Interview, som fremkom Dagen efter Lukningen, siger: Der var ikke i Januar—Februar Tale om nogen Rekonstruktion af Banken, som det ogsaa ganske tydeligt blev sagt fra alle Sider; Bankinspektøren fraraadede bestemt at forsøge en saadan. Altsaa Spørgs-